

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне
злочине
Кж1-По2 1/22
31.1.2023 године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија Растка Поповића, председника већа, Наде Хаџи-Перић, др Миодрага Мајића, Оливере Анђелковић и Душка Миленковића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Мирјане Новић и записничара Маје Ивановић, у кривичном поступку против **окривљеног Милорада Јовановића**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ, одлучујући о жалбама Тужиоца за ратне злочине и браниоца окривљеног Милорада Јовановића, адвоката Драгана Палибрка, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2.бр. 8/21 од 08.04.2022. године, након одржаног претреса, дана 30.1.2023. године, у смислу одредбе члана 449 и 450 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Бруна Векарића, окривљеног Милорада Јовановића и његовог браниоца, адвоката Драгана Палибрка, након већања и гласања дана 31.01.2023. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

Делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног Милорада Јовановића, адвоката Драгана Палибрка, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2.бр. 8/21 од 08.04.2022. године, тако што изрека сада гласи:

окривљени Милорад Јовановић, са личним подацима као у првостепеној пресуди

КРИВ ЈЕ

што је:

за време унутрашњег (немеђународног) оружаног сукоба на територији Републике Босне и Херцеговине (БиХ), који се водио у периоду од 1992. године до 1995. године, између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа, а за време оружаног сукоба између војске и милиције Српске Републике БиХ, а касније Републике Српске са једне стране и Армије Републике БиХ са друге стране, у својству резервног милицијца Министарства унутрашњих послова Српске Републике БиХ, СЈБ Сански Мост, Одељење станице милиције Лушци Паланка, заједно са командиром Одељења милиције Вуковић Славком, који је у међувремену преминуо и другим непознатим припадницима цивилне и војне милиције, кршећи правила међународног права из члана 3 став 1 тачка а) и ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (која је ратификована одлуком Народне скупштине ФНРЈ "Службени лист ФНРЈ" 24/50) и члана 4 став 1 и став 2 тачка а) и е) и члана 13 став 2 и став 3 Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба (Протокол II), вршио мучења, нечовечно поступао према цивилном становништву бошњачке националности, наносио велике патње или повреде телесног интегритета или здравља, тако што је,

- током јуна и јула месеца 1992. године цивилно становништво несрпске националности из насеља Модра, Скуцани Вакуф, Напреље, Лукавица и других околних села са ширег подручја Санског Моста, затвореног у просторије Спомен музеја "Симо Миљуш" у Лушци Паланци, Општина Сански Мост, а који објекат је обезбеђивала милиција Одељења у Лушци Паланци, у просторијама тог објекта или након одвођења на испитивање у просторије Одељења милиције које се налазило у непосредној близини заточеног објекта, са циљем изнуђивања информација о поседовању оружја ударао ногама, рукама, палицом, кундаком, цевима пушке и другим предметима по свим деловима тела затворене цивиле и то Алибеговић Садмира, Ханданагић Велида, Беширевић Ејуба, Церић Фуада и Беширевић Хајра, при чему је Ханданагић Велиду везао штриком ноге за плафонску греду, тако да је висео ногама окренутим према поду, па га тако везаног премлаћивао, а све у намери да им нанесе велике патње и повреде телесног интегритета и здравља,

- чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ.

па га суд применом наведеног законског прописа и чланова 3, 5, 38, 41, 42,43 и 45 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

на КАЗНУ ЗАТВОРА у трајању од 3 (три) године.

У преосталог делу жалба браниоца окривљеног Милорада Јовановића и жалба Тужиоца за ратне злочине се **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном пресудом окривљени Милорад Јовановић оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ, па је осуђен на казну затвора у трајању од 9 (девет) година. Применом одредбе члана 258 став 4 ЗКП, оштећени су ради остваривања имовинско-правног захтева упућени на парницу, а на основу одредбе члана 264 став 4 ЗКП, окривљени Милорад Јовановић ослобођен је од дужности плаћања трошкова кривичног поступка, те исти падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Тужилаштво за ратне злочине, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи пресуду и окривљеном изрекне казну у дужем временском трајању;

- бранилац окривљеног Милорада Јовановића, адвокат Драган Палибрк, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног ослободити од одговорности за предметно кривично дело или да закаже претрес, те сам одлучи и донесе закониту одлуку.

Тужилаштва за ратне злочине поднело је суду одговор на жалбу браниоца, са предлогом да Апелациони суд у Београду поднету жалбу одбије као неосновану.

Тужилац за ратне злочине је у поднеску Ктж.бр. 3/22 од 18.07.2022. године предложило да другостепени суд одбије жалбу браниоца окривљеног као неосновану.

Апелациони суд у Београду је дана 15.11.2022. године, одржао седницу већа у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Светислава Рабреновића и браниоца окривљеног Милорада Јовановића, адвоката Драгана Палибрка, на којој је размотрио списе и испитао побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у жалбама у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, па је анализирајући стање у списима, као и првостепену пресуду, нашао да је иста захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка, с обзиром да недостају разлози о чињеницама које су предмет доказивања, а они који су дати су у знатној мери нејасни и противуречни, а што је последица погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наиме, по налажењу Апелационог суда у Београду првостепени суд није у потпуности поступио по примедбама из решења Апелационог суда у Београду Кж1-По2 2/21 од 29.10.2021. године и није навео јасне разлоге због којих сматра да су се у радњама окривљеног стекла сва битна обележја кривичног дела које му је стављено на терет, а на шта се основано жалбом браниоца указало. Имајући у виду чињеницу да је у овом кривичном

поступку пресуда већ једанпут укидана, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је констатујући постојање битних повреда одредаба кривичног поступка применом одредби члана 449 и 450 ЗКП, донео одлуку да се отвори претрес пред другостепеним судом. На претресу одржаном дана 31.01.2023. године саслушан је окривљени Јовановић Милорад, а на сагласан предлог странака су прочитани докази који су изведени пред првостепеним судом, те је одбијен предлог одбране да се из списка издвоје искази сведока испитани у ПС Сански Мост, као и да се изврши суочење између окривљеног и сведока.

Разлози за одбијање жалбе браниоца окривљеног у односу на оштећене

██████████, ██████████, ██████████ и ██████████

По налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, првостепени суд је правилно након спроведеног поступка пре свега утврдио да су оштећени били цивили и то је утврдио пре свега из њихових исказа. Њихов статус произилази из чињенице да су у питању лица која нису ни на који начин директно узела учешће у непријатељствима, па самим тим су као такви уживали заштиту коју гарантује Четврта Женевска конвенција о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и Други допунски протокол од 08.06.1977. године имали право на хумани поступак у смислу поштовања њихове личности, части и верског убеђења, као и забране да се према њима наносе било које врсте повреде живота, телесног интегритета, повреде личног достојанства, те нарочито применом увредљивих и понижавајућих поступака.

Да су у инкриминисаном периоду оштећени били цивили, суд је несумњиво утврдио из исказа сведока оштећених. Наиме, из исказа сведока оштећеног ██████████ произилази да је био активни полицајац Полицијског одељења у Лушци Паланци, али када је одбио да потпише лојалност српској полицији, морао је да напусти полицију, а боравио је у свом стану у Фајтовцима, када су дошла три припадника војне полиције и уз наредбу за довођење су га привели и одвели у затвор музеј "Симо Миљуш", а из исказа сведока оштећеног ██████████ произилази да су пре рата са женом и дететом живели у својој породичној кући у месту Скуцани Вакуф, Општина Сански Мост, да се претежно бавио пољопривредом, од чега је хранио своју породицу, да је пред сам рат, пошто је видео да стање није у најбољем реду, пре свега мисли на однос Срба према Муслиманима, почели да се организују и купио је пушку марке "ПАП" и 100 метака у циљу да заштити себе и своју породицу, а да је крајем месеца маја 1992. године преко радија чуо да се позивају мештани Скуцаног Вакуфа да предају оружје у полицијску станицу у Лушци Паланци, када је пушку и предао у станицу полиције, а дана 17.06.1992. године по њега је дошла полиција и затворила га у спомен дом "Симо Миљуш". Из исказа сведока оштећеног ██████████ произилази да су и њега критичном приликом комбијем тзв "купилицом" одвели полицајци ██████████, Јовановић Милорад који је у то време био резервни полицајац. Из исказа сведок оштећеног ██████████ је утврђено да је пре рата живео у насељу Фајтовци, да у то време није био запослен, да је живео у

домаћинству са супругом, мајком и једним дететом и да га је почетак рата затекао у Фајтовцима, те да је сматрао да не треба нигде да се склони, углавном је био у кући, јер га је било страх да се било куда креће. 14. или 15. јуна 1992. године Јовановић Милорад и [REDACTED] су га одвели комбијем "купилициом" у спомен дом "Симо Миљуш". Из исказа сведока оштећеног [REDACTED] произилази да је по занимању трговац, да је имао трговачку радњу, да је једног дана јуна месеца 1992. године у његову кућу дошао један комби у ком су били полицајци војници из Лушци Паланке, а међу њима и [REDACTED] и том приликом су га комбијем "купилицом" одвезли у спомен дом "Симо Миљуш" у Лушци Паланку.

Дакле, из свих наведених исказа, које прихвата и другостепени суд, је на несумњив начин утврђено да су оштећени били цивили и да су се налазили у власти једне стране у сукобу.

Везано за наведену чињеницу, првостепени суд је ценио наводе одбране окривљеног Јовановић Милорада у делу у коме је навео да не могу бити цивили са аутоматским оружјем, али правилно овакву одбрану суд није прихватио, с обзиром да током поступка није било никаквих доказа који би упућивали на закључак да су оштећени били војно ангажовани, нити да су учествовали у ратним операцијама на страни једне од сукобљених страна. Чињеница да су поједини оштећени имали оружје код себе, ни по мишљењу другостепеног суда, не може да само по себи укаже да су учествовали у ратним операцијама на страни једне од сукобљених страна, а што би им дало својство бораца.

Такође, да се инкриминисани догађај одиграо током јуна и јула 1992. године, за време оружаног сукоба, првостепени суд је правилно утврдио из исказа наведених сведока оштећених, те тачан датум у конкретном случају није од пресудног значаја, с обзиром на природу кривичног дела, али и околности под којима је дело извршено.

Кривично дело за које се окривљени Јовановић Милорад терети било је повезано са непријатељствима која су се догађала у Републици Босни и Херцеговини. Повезаност оружаног сукоба који се одвијао на територији тадашње Републике Босне и Херцеговине и на територији где се десио инкриминисани догађај који је предмет овог поступка и радње извршења кривичног дела суд је посматрао кроз статус окривљеног Јовановић Милорада, као извршиоца кривичног дела, који је био резервни милицајац и деловао као учесник једне од страна у сукобу (српске), те оштећених као цивилних лица која нису били војно ангажовани, нити су учествовали у непријатељствима и да су као такви сматрани припадницима супротне стране. Разлог за оваква поступања окривљеног Јовановић Милорада који је предузео радње нечовечног поступања, мучења према цивилном становништву, наносио велике патње, повреде телесног интегритета је само зато што се радило о лицима друге верске припадности и са циљем изнуђивања информација о поседовању оружја. Неспорно током поступка је утврђено да су оштећени бошњаци – муслиманске вероисповести, а критичном приликом налазили су се у својој кући, одакле су одвожени и нису пружали отпор.

Да је окривљени Јовановић Милорад заједно са командиром Одељења милиције [REDACTED] који је у међувремену преминуо и другим непознатим припадницима цивилне и војне милиције, извршио радње ближе описане у изреци пресуде - мучење,

нечовечно поступање, наношење великих патњи и повреда телесног интегритета и здравља – у односу на оштећене [REDACTED], првостепени суд је правилно утврдио оценом следећих изведених доказа:

Окривљени Милорад Јовановић је у својој одбрани негирао извршење кривичног дела те је навео да у Спомен музеј “Симо Миљуш” није могао да уђе јер је постојало обезбеђење, а лица која су привођена могао је да види само у просторијама полицијске станице. Окривљени је признао да је једино [REDACTED] ударио три пута палицом по наредби командира [REDACTED] а да остале није тукао.

Из исказа сведока [REDACTED], који је дао пред Тужилаштвом Унско-санског кантона Бихаћ дана 28.09.2015. године, као и на главном претресу дана 08.11.2018. године, произилази да када је једном приликом доведен у Спомен дом “Симо Миљуш” у просторије затвора је ушао Јовановић Милорад кога је познавао од раније из места Фајтовци, да је био у униформи плаве боје која је била униформа полиције САО Крајина, да је дошао до њега, почео да га испитује о муслиманским јединицама које су се налазиле у неким шикарама, али пошто њему није било познато ни о каквим јединицама ни шикарама се ради, окривљени Јовановић је почео да га удара песницама по целом телу и глави. Оштећени је навео да је највише удараца добио по глави, грудном кошу, леђима, те да га је у првом наврату ударао око двадесетак минута, а потом је изашао из затвора, а недуго после тога када је и по други пут ушао у просторије овог објекта, поново насрнуо на њега и том приликом му задао ударце песницама, ногама и полицијском палицом што је трајало око десетак минута и поново је изашао. Сведок је истакао да је истог дана, око 14:30 часова, окривљени Јовановић Милорад поново ушао у Спомен дом “Симо Миљуш” и наредио му да пође са њим до зграде милиције на испитивање која је од затвора удаљена око 150 метара, којом приликом га је, док га је водио ка тој згради, ударао цевима од аутоматске пушке у леђа говорећи му “Само покушај бежати убићу те балијо твоје је прошло, још ћеш ти видети као срби туку и муче”. Приликом задобијања удараца сведок је навео да је губио свест, а након што је испитан од стране [REDACTED] у просторијама милиције Јовановић је, враћајући се у објекат “Симо Миљуш”, наредио да иде испред њега и све време га је ударао аутоматском пушком по леђима и то јаче него раније и ударао га је све док нису дошли у затворске просторије. После извесног времена у просторије Спомен дома “Симо Миљуш” дошла је група лица од којих су неки били у цивилу, а неки униформисани. Радило се о припадницима милиције из Лушци Паланке од којих је неке и познавао јер је радио са њима. Распитивали су се код њега о томе ко поседује оружје, као и о неким групама које су се криле у шикарама, али пошто није знао одговоре на многа питања окривљени Јовановић Милорад је поново почео да га удара, а све су то посматрали [REDACTED]. Оштећени [REDACTED] је у свом исказу између осталог и описао окривљеног Јовановића из периода како га памти, те навео да је окривљени био висок између 178 и 185 цм, црномањаст, згодан и леп дечко. Сведок је навео и то да још увек осећа болове у пределу леђа, да има свакодневне психичке трауме, а медицинску документацију не поседује, те да је после злостављања био у логору Мањача шест месеци, након чега је пребачен у Карловац и одатле је отишао у [REDACTED] где је даље лечен.

По налажењу другостепеног суда, а како то и првостепени суд образлаже у пресуди, исказ [REDACTED] потврђен је деловима исказа сведока [REDACTED] а у погледу битних чињеница и околности, да је критичном приликом када је доведен у просторије Спомен дома "Симо Миљуш" уведен у приземље тог затвора, а предвече је доведен и [REDACTED]. Сведок је навео и то да је убрзо након његовог довођења дошао један резервни полицајац који је почео да удара [REDACTED] а при чему је [REDACTED] објаснио да између просторија у којима се он налази и просторије у којима је био [REDACTED] није било врата, па је добро чуо када је полицајац Јовановић Милорад рекао [REDACTED] "Дође и на тебе ред". Ударао га је гуменом палицом, рукама, ногама говорио му "Брани се" и настављао да га туче. У једном тренутку су Јовановић и остали присутни полицајци наредили [REDACTED] да стане уза зид. Поново га је тукао окривљени Јовановић и још један официр који је у међувремену ушао у просторију у којој се налазио, а [REDACTED] су сутрадан одвели и више га нико није видео. Након што је на главном претресу одржаном дана 22.05.2019. године сведоку [REDACTED] предочена одбрана окривљеног Јовановић Милорада у делу у ком је навео да није тукао оштећеног [REDACTED], сведок [REDACTED] је био децидан у тврдњи да је окривљени Јовановић Милорад тукао оштећеног [REDACTED].

Исказ сведока [REDACTED] и другостепени суд је оценио као искрен, детаљан и веродостојан будући да је ово лице било присутно у Спомен дому "Симо Миљуш", да је био очевидац догађаја, па је исти и прихваћен као уверљив и истинит. Да сведок [REDACTED] није хтео неосновано да терети окривљеног Јовановић Милорада види се и по доследној тврдњи да њега окривљени Јовановић Милорад није тукао.

Везано за кривично правне радње окривљеног у односу на оштећеног [REDACTED], првостепени суд је правилно ценио и исказ оштећеног [REDACTED] који је прихватио као уверљив и веродостојан, а који сведок оштећени је објаснио да је у просторији Спомен музеја "Симо Миљуш" видео [REDACTED] који је изгледао уплашено, био црвен, а лице му је било отечено, што потврђује да је [REDACTED] критичном приликом био затворен у просторијама поменутог музеја и да је према њему била примењивана сила управо онако како је то претходно описао сам оштећени [REDACTED] као и сведок [REDACTED].

Из исказа сведока оштећеног [REDACTED], а који исказ правилно цени и прихвата првостепени суд, произилази да су између 15. и 16. јуна 1992. године полицајци комбијем, који су звали "купилица", мушкарце муслимане међу којима је био и он покупили и одвели у Лушци Паланку на испитивање, а у ком одвођењу су учествовали полицајци, а међу њима и окривљени кога је познавао од пре рата, с тим што напомиње да је Јовановића познавао као доброг момка. Са окривљеним Јовановић Милорадом и његовим пријатељима је често пре рата играо фудбал, састајали су се и дружили, али се за време рата он потпуно променио. Сведок је навео да је у музеју "Симо Миљуш" био распоређен у једну малу просторију у којој је видео полицајца [REDACTED], [REDACTED] као и неке мештане околних села чијих имена не може да се сети. Сведок је истакао да је у једном тренутку у његову собу ушао окривљени Милорад Јовановић, питао "Где је [REDACTED]", на шта му је одговорио да не зна, јер је већ пре тога био [REDACTED].

одведен, а Јовановић Милорад му је на то рекао “Када не знаш где је [REDACTED] видећемо шта ћемо од тебе сутра када дође командир [REDACTED]”. Сутрадан га је један стражар одвео у станицу полиције у канцеларију код командира [REDACTED] који му је по уласку понудио да седне, али је он видео да у просторији нема столице, док је под био сав од крви, као и околни зидови, па је узео једну столицу која је стајала са стране, сео на њу, а [REDACTED] му је наредио да не седи на столици, него да седне на под, па је он морао да седне на под. [REDACTED] га је испитивао, а Јовановић Милорад је држао у њега уперену аутоматску пушку, па је [REDACTED] у једном тренутку из ормана извадио полицијску палицу – пендрек и рекао Јовановићу “Држи га на нишану и број до 100”. Након тога је [REDACTED] узео пендрек, почео да га удара по леђима и по целом телу, за које време је Јовановић Милорад бројао ударце које му је задавао [REDACTED]. Када је командир [REDACTED] завршио са његовим испитивањем Јовановић Милорад га је извео из полиције и одвео према музеју, а успут га ударао кундаком од пушке, ногама и рукама по целом телу од којих удараца је падао и устајао. Јовановић га је све време тукао, па када је доведен у музеј одвели су га у подрум где су се налазила још двојица из Лушци Паланке које су звали шајтови. Један је био [REDACTED], који је касније умро и Јовановић Милорад, док остале не зна права имена, него само надимке. Било их је петорица који су га крвнички тукли, од којих болова је падао у несвест, а када би дошао свести поново су га тукли док не би пао поново у несвест. У том батињању сведок наводи да се највише истицао окривљени Јовановић Милорад који је дошао на идеју да га обесе, те су у једном моменту вођени том идејом нашли неки штирк, причврсти га за главну греду која је држала кућу, завезали му ноге, обесили га наопачке за ноге и за једну греду која је била на плафону и тако су га ударали док не би пао у несвест. Том приликом је у подруму сведок био сам. Сведок је навео да је у једном тренутку у подрум ушао и [REDACTED] који је видевши шта су му урадили повикао и истерао их напоље и рекао “Када сте толики хероји хајте на ратиште на Бихаћки цеп, па се тамо показујте, а не овде тући народ без везе”. Након тога га је скинуо са греде, тачније одсекао штирк и спустио га на под, те му је [REDACTED] помогао, дао му воду и саветовао да бежи, али он није могао да бежи јер је био у страшном стању, претучен и једва је могао и да стоји.

Правилно је првостепени суд закључио да сведок оштећени [REDACTED] о свом трауматичном искуству у Спомен дому “Симо Миљуш” и о свему ономе што је преживео сведочи на један уверљив начин и не оставља места сумњи да се догађај десио управо на начин и у време како је то описано у изреци пресуде. Сведок оштећени [REDACTED] је и по оцени другостепеног суда дао објективан исказ, није било места сумњи да лажно терети окривљеног Јовановић Милорада, тим пре што је сведок у свом исказу навео и то да је окривљеног познавао као доброг момка и са њим и са његовим пријатељима се дружио, али да се током рата променио.

Приликом оцене исказа оштећеног, првостепени суд је правилно ценио и то да је окривљени Милорад Јовановић на главном претресу 18.03.2019. године када је сведок оштећени [REDACTED] испитиван потврдио да га познаје, али је истакао да га је тукао командир [REDACTED] да га он никада лично није ударао. Међутим, оштећени [REDACTED] је, по налажењу првостепеног суда, јасно и без двоумљења означио окривљеног као особу која га је мучила и тукла прецизно описао начин на који је то радио, при чему је био убедљив, искрен када се након тога окривљеном обратио (који је негирао да га је тукао и да га је вешао) говорећи му “Ја би

молио ако море да упали слику да га погледам у лице тако ти бога” и обратио му се речима “Погледај де у очи људино моја”. Окривљени је појаснио да сведока оштећеног није тукао када је био у полицијској станици него да је само том приликом бројао док га је тукао командир [REDACTED] а сведок је навео и то “Ја тебе не теретим за нешто што ниси урадио, ја тебе цјеним као човека, а у неким стварима си испао боже сачувај, само ме занима ради чега си то морао радити, због чега”. Окривљени Милорад Јовановић му се на те речи обратио “А, шта сам теби радио, какво вешање, ја сам тебе видео само код [REDACTED] у канцеларији, шта је теби”. Након чега је сведок одговорио “Добро, добро људино, ја знам да се ти мораш бранити, де ти мени само реци мореш ти мирно спавати брате”.

У току овог кривичног поступка, сведок оштећени [REDACTED] се није суочавао са окривљеним, али у директној комуникацији када је одговарао на питања окривљеног првостепени суд је могао да се увери у истинитост сведочења овог оштећеног, па је правилно исказ оштећеног прихватио као јасан, недвосмислен, искрен и поуздан.

С тим у вези из исказа сведока [REDACTED] произилази да је [REDACTED], званог [REDACTED] видео у кући “Симо Миљуш”, да се сећа да га је, једном приликом када је ушао у његову собу, [REDACTED] загрлио и плакао, при чему му је рекао да не може више да издржи, али му је овај одговорио да му не може помоћи. [REDACTED] изгледао је јадно, деловао му је погубљено и све време док су разговарали он је чукао и плакао и сећа се да је био прашњав, умазан и уплакан.

Из исказа сведока оштећеног [REDACTED] произилази да је окривљени Милорад Јовановић једном приликом дошао у просторије Спомен дома “Симо Миљуш”, наредио му да дигне руке у ваздух и наслони их на шток од врата, што је оштећени и учинио, да би га потом окривљени Јовановић почео да удара полицијском гуменом палицом више пута, ударао га је по леђима од којим удараца је осећао јак бол, али није ништа говорио, нити јаукао. Мисли да га је Јовановић ударао по леђима гуменом палицом, око стотину пута, тако да од силине тих удараца леђа није ни осећао и била су му утрнула од болова. Његов кум [REDACTED] му је рекао да када су га довели у станицу милиције он је послао Јовановић Милорада да га истуче.

Приликом оцене исказа сведока, али и одбране окривљеног, првостепени суд је ценио и то да је на главном претресу одржаном дана 28.03.2018. године, а након што се окривљени Милорад Јовановић обратио сведоку оштећеног [REDACTED] речима “Нисам вас ја тукао”, сведок оштећени [REDACTED] рекао “Јеси, ти мене тукао, не причај ни једне”. Сведок оштећени директно обраћајући се окривљеном Јовановић Милораду је, по оцени првостепеног суда био убедљив у тврдњи да га је окривљени Јовановић Милорад тукао, коју оцену Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине прихвата као правилну и на закону засновану. Наводи сведока [REDACTED] у делу описа радњи које је предузео окривљени Јовановић Милорад у Спомен дому “Симо Миљуш” су потврђени и у деловима исказа сведока [REDACTED] који је током поступка навео да га је окривљени Јовановић Милорад у Спомен дому “Симо Миљуш” тукао полицијском палицом као и [REDACTED] и да је то лично видео. На главном претресу одржаном 12.07.2017. године окривљени је навео да је погрешно када је рекао да је [REDACTED] ударао по леђима, можда само три пута, јер је мислио на

██████████, да је њега три пута ударио палицом по леђима, након чега је оштећени ██████████ обраћајући се окривљеном Јовановић Милораду рекао "јеси ти мене туко".

Из исказа сведока оштећеног ██████████, који исказ је првостепени суд правилно ценио, произлази да га је Јовановић водио у другу собу, музеја "Симо Миљуш" и почео да га туче, ударао га је полицијском палицом по целом телу, највише га је болело када га је ударио врхом палице, тако што га је убадао у тело и то ударање је трајало око 10 минута, а затим му је наредио да се врати назад. Сведок је навео да је имао бројне повреде у виду крвних подлива на десној страни гурдног коша и слабина, а да и дан данас осећа болове у том делу тела. Сведок је навео да је Јовановић Милорад у дому "Симо Миљуш" осим њега тукао и друге који су били доведени и то је лично видео, да је тукао ██████████ а да се није могао изјаснити, нити одредити колико га је тачно пута окривљени ударио, али се сећа да је био сав црвен од удараца.

Наведени исказ је потврђен деловима исказа оштећеног ██████████ у делу где је навео да је окривљени Јовановић Милорад ударао палицом ██████████, али и признањем окривљеног Јовановић Милорада у овом делу. Исказ овог сведока другостепени суд је прихватио као уверљив и истинит сагласан са исказом сведока оштећеног ██████████ али и признањем окривљеног које је у овом делу првостепени суд ценио као искрено и веродостојно.

Сведок оштећени ██████████ је у свом исказу навео да је, мисли четвртог дана боравка у кући "Симе Миљуш", по њега дошао полицајац нижег раста и одвео га у полицијско одељење, односно у канцеларију ██████████, када га је ██████████ питао "Где ти је пушка", па када је рекао да нема пушку, ██████████ је изашао из канцеларије, а окривљени Јовановић Милорад је остао у канцеларији и почео је да га туче палицом по целом телу, ударао га је 10-ак минута, након чега је ушао и ██████████ и наредио да престане да га удара. Истакао је да га је Јовановић Милорад том приликом ударао палицом по грудном кошу. Навео је и то да је та врста испитивања трајала по 10-ак минута, наизменично, при томе мисли на испитивање од стране ██████████ који је након тога излазио, а у међувремену га је Јовановић Милорад тукао. Навео је и то да је полицајац Милорад Јовановић, након што му је ██████████ наредио да устане, држећи палицу у рукама, окренуо се брзо са тристашездесет степени и свом снагом га палицом ударио у пределу карличне кости, од ког ударца скоро да није осећао десну ногу. Сведок је навео да није могао да препозна овде окривљеног.

По налажењу другостепеног суда правилно је првостепени суд исказ оштећеног ██████████ у делу описа радњи које је према њему предузео окривљени Јовановић Милорад прихватио као убедљив, веродостојан и истинит, с обзиром на то да је сведок на јасан и упечатљив начин описао не само присуство Јовановић Милорада него и његову активну улогу, а окривљеног је од раније познавао, те му је познато да је из села Липника, да је имао 22 године, али му тада није знао име. Оштећени ██████████ је неспорно био критичном приликом приведен у просторије музеја "Симо Миљуш" што произилази и из исказа сведока ██████████ који је суд прихватио као уверљив и истинит. Чињеница да је у инкриминисаном периоду у просторији Спомен дома "Симо Миљуш" између осталих био затворен и ██████████ потврђено је исказом

оштећеног [REDACTED] који је навео да када је приведен у музеј “Симо Миљуш” и смештен у једну малу просторију између осталих видео је и [REDACTED] па је и у том делу исказ оштећеног [REDACTED] прихваћен као истинит и веродостојан.

Када се имају у виду наведени искази оштећених, правилно првостепени суд, ценећи одбрану окривљеног Милорада Јовановића који је негирао да је извршио кривично дело које му се ставља на терет, исту није прихватио, с обзиром да је одбрана демантована изведеним доказима и то детаљним описима сведока [REDACTED], али и исказом сведока [REDACTED] који оповргава тврдње окривљеног да критичним приликама није био у Спомен дому “Симо Миљуш”, те да у инкриминисаним радњама није учествовао. И по налажењу другостепеног суда дата одбрана окривљеног је неувјерљива и срачуната на избегавање кривичне одговорности.

Суд је на основу изведених доказа утврдио да је окривљени Јовановић Милорад извршио кривично дело из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ на начин да његове радње представљају мучење, нечовечно поступање и наношење великих патњи и повреде телесног интегритета. Нечовечно поступање је намерно дело или пропуст којим се наноси тешка душевна или телесна патња односно озледа или које представља озбиљан насртај на људско достојанство, а које је почињено против заштићене особе. (*предмет Kordić и Čerkez од 26.02.2001. године и Blaškić од 03.03.2000. године*)

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је утврдио да се ради о нечовечном поступању у случају када је окривљени Милорад Јовановић тукао затворене цивиле у просторијама Спомен музеја “Симо Миљуш” као и у просторијама одељења милиције које су се налазиле у непосредној близини заточеног објекта у циљу изнуђивања информација о поседовању оружја и то [REDACTED]

Окривљени Јовановић Милорад је затвореним цивилима наносио велике патње и повреде телесног интегритета и здравља, тако што је оштећеног [REDACTED] у Спомен дому “Симо Миљуш” као и у полицијској станици ударао полицијском палицом по леђима услед чега је осећао јак бол, а од силине удараца леђа није ни осећао, била су му утрнула од болова, оштећеног [REDACTED] је у просторијама Спомен дома “Симо Миљуш” ударао полицијском палицом по целом телу, од којих удараца је имао бројне повреде у виду крвних подлива на десној страни грудног коша и слабина, оштећеног [REDACTED] је у просторијама дома “Симо Миљуш” ударао песницама по целом телу и глави, највише удараца је добио у пределу грудног коша, бубрега и леђа, након чега га је поново тукао песницама, ногама и полицијском палицом, а потом ударао и аутоматском пушком у леђа, од којих удараца је оштећени губио свест вређајући га, а у просторијама дома “Симо Миљуш” га је поново тукао рукама и ногама, оштећеног [REDACTED] је ударао палицом по целом телу, по грудном кошу, а у једном моменту и у пределу карличне кости од ког удараца сведок оштећени није осећао десну ногу, а сведока оштећеног [REDACTED] је на путу од полицијске станице према спомен дому ударао кундаком од пушке, ногама и рукама по целом телу од којих удараца је сведок оштећени падао, па се поново дизао. Како се ради о намерном наношењу тешких патњи, тешких телесних повреда или нарушавања здравља, а које не испуњавају услове да буду квалификоване као мучење, то је суд и

прихватио правну квалификацију Тужилаштва за ратне злочине у том делу. (*пресуда Блашкић од 03.03.2000. године*)

Конкретне радње повређивања телесног интегритета оштећених по правилном налажењу првостепеног суда, а што прихвата и веће овог суда, садржи све елементе кршења норми Међународног хуманитарног права које дефинишу повреду телесног интегритета као напад на физички интегритет жртве уз доношење тешких телесних патњи и болова, без обзира на врсту и степен доношења телесних повреда. О начину и средствима повређивања и интензитету болова, последицама по здравље код оштећених упечатљиво говоре сви оштећени како је то детаљно наведено у претходним ставовима.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине налази да је окривљени Јовановић Милорад мучио оштећеног [REDACTED] да га је везао са још двојицом за плафонску греду тако што га је обесио наопачке за ноге и тако су га ударили док не би пао у несвест. Оваквим поступањем окривљени је створио код сведока оштећеног [REDACTED] неизвесност, озбиљан страх за свој живот у ситуацији његове потпуне беспомоћности и немогућности да се на било који начин заштити од оваквог понашања. Овако предузетим радњама окривљени је присиљавао оштећеног и наносио телесне повреде чиме је проузрокована јака физичка и психичка бол, а све са циљем изнуђивања информација или признања о поседовању оружја, а што је све у вези са оружаним сукобом, те је овакав поступак према њему био својеврсно мучење. (*Пресуда Кунарац, Ковач и Вуковић – од 12.06.2002. године и предмет Тужилац против Фурунџије Предмет No IT 95-17/1 од 21.07.2000. године*)

Правилно је првостепени суд у току поступка утврдио да је окривљени Јовановић Милорад поступао као саизвршилац са командиром одељења милиције [REDACTED] који је у међувремену преминуо и другим непознатим припадницима цивилне и војне милиције, у ситуацијама када су заједно улазили у просторије Спомен музеја "Симо Миљуш" и у просторије одељења милиције, уз чињеницу да су радње извршења предузели заједно, свестан дела, а његово понашање указује на несумњив закључак да је заједно са њима имао власт над делом и хтео радње другог као своје и заједнички изражавајући вољу да заједно учине дело, на шта указују и наводи оштећених када описују понашање окривљеног Јовановић Милорада и лица која су их злостављала.

Анализирајући психички однос окривљеног Јовановић Милорада према извршеном кривичном делу, Апелациони суд у Београду утврдио је да је окривљени Јовановић Милорад предузетим радњама ближе описаним у изреци пресуде вршио мучења, нечовечно поступање према цивилима, наносио велике патње или повреде телесног интегритета или здравља, иако је био свестан да ће извршењем тих радњи цивили бити изложени тешким, односно великим душевним и телесним патњама, поступао са умишљајем. Наиме, окривљени је радње предузимао свестан како својих поступака тако и њихових последица, хтео је да према оштећенима врши мучење, нечовечно поступа, да цивилима наноси велике патње, повреде телесног интегритета или здравља и поступао је са директним умишљајем.

Урачунљивост окривљеног Јовановић Милорада у време извршења кривичног дела у току поступка није доведена у питање, те суд оцењујући његов психички однос према делу налази да је окривљени био способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима.

Након детаљно спроведеног доказног поступка, правном анализом напред утврђеног чињеничног стања, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је прихватио став првостепеног суда да се догађај одиграо у време, на месту и на начин и у односу на оштећене оштећене [REDACTED], а како је описано и у изреци ове пресуде.

С обзиром на све напред изнето, суд је несумњиво утврдио да је окривљени поступао у свему како је то описано у изреци другостепене пресуде и његове радње је правно квалификовао као кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ.

Како није било околности које би искључиле кривичну одговорност овде окривљеног, суд је окривљеног за извршено кривично дело огласио кривим.

Приликом одлучивања и одмеравања врсте и висине кривичне санкције према окривљеном Јовановић Милораду кога је суд огласио кривим примењен је КЗ СРЈ и одредба члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ онако како је то квалификовано и у оптужници Тужиоца за ратне злочине која је последњи пут измењена 21.01.2021. године, налазећи да је овај закон блажи од закона који је важио у време извршења дела и одредбе члана 142 КЗ СФРЈ. Ово стога што је законом који је важио у време извршења дела за наведено дело била запређена казна затвора од 5 (пет) година или смртна казна док је одредбом члана 142 КЗ СРЈ ("Службени лист СРЈ" број 37/93) за наведено дело запређена казна затвора од 5 (пет) година или затвор од 20 (двадесет) година.

Полазећи од опште сврхе кривичних санкција, сврхе кажњавања и граница казне прописане законом за кривично дело за које је окривљени оглашен кривим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је имао у виду све околности из члана 41 КЗ СРЈ које утичу да казна буде мања или већа, те је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио његове личне и породичне прилике, да је породичан човек, ожењен, отац двоје пунолетне деце, протек времена од извршења кривичног дела, његову животну доб у време извршења кривичног дела, чињеницу да је имао 22 године и да је неосуђиван, које је у смислу члана 42 и 43 КЗ СРЈ ценио као особито олакшавајуће околности које суду дају за право да одмери казну испод законом прописаног минимума, а од отежавајућих околности ценио тежину извршеног кривичног дела, настале последице, бројност радњи, упорност и одлучност у извршењу кривичног дела, изразиту грубост, агресивност, испољену безобзирност према жртвама. Када се имају у виду напред наведене околности суд је окривљеног Јовановић Милорада осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) године, налазећи да ће се са наведеном казном утицати на окривљеног, али и на друге да убудуће не врше оваква или слична кривична дела, те да је адекватна санкција и сразмерна тежини извршеног кривичног дела, степену кривице окривљеног, околностима под којима је дело

извршио, степену повређивања или угрожавања заштићених добара и насталих последица, те ће изречена казна испунити сврху кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ.

С обзиром на напред наведено, те да је из чињеничног описа другостепени суд изоставио радње учињене према шест оштећених у односу на изреку првостепене пресуде, жалба Тужилаштва за ратне злочине у погледу одлуке о казни и предлогу да се окривљени осуди на казну затвора у дужем временском трајању је оцењена као неоснована. Наиме, приликом одмеравања казне другостепени суд је имао у виду и тежину извршеног кривичног дела, настале последице, бројност радњи, упорност и одлучност у извршењу кривичног дела, изразиту грубост, агресивност, испољену безобзирност према жртвама, али у склопу олакшавајућих околности нашао да је казна затвора у трајању од 3 године адекватна и представља између осталог и неопходну друштвену осуду за извршено кривично дело.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је одбио предлоге браниоца окривљеног Јовановић Милорада да се из списка издвоје записници о испитивању сведока у ПС Сански мост, са разлога које је навео и првостепени суд, да се изврши препознавање окривљеног од стране оштећених, с обзиром да је дело извршено 1992. године, те да су већина оштећених већ имала прилику да непосредно виде окривљеног на главном претресу, као и да се наложи оштећенима да доставе медицинску документацију на околности повреда које су задобили као сувишан, будући да врсте повреде, степен повређивања оштећених није неопходан за доказивање једног од облика извршења кривичног дела повреде телесног интегритета.

Разлози због којих је Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине делимично усвојио жалбу браниоца окривљеног и из чињеничног описа изоставио радње кривичног дела учињене на штету оштећених [REDACTED]

По налажењу другостепеног суда није на несумњив начин доказано да је окривљени Јовановић Милорад вршио мучење и нечовечно поступао, наносио велике патње или повреде телесног интегритета или здравља оштећених [REDACTED], нити да је извршио убиство цивила [REDACTED].

Наиме, првостепени суд је дајући разлоге везано за оштећене - [REDACTED] на странама 87 до 89 навео да из њихових исказа произилази да је окривљени предузимао радње како је то стављено на терет. Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду не могу се прихватити сведочења оштећених [REDACTED] с обзиром да су наведени сведоци дали свој исказ само пред управом полиције Унско-санског кантона Босне и Херцеговине, без присуства окривљеног и његовог браниоца.

Наиме, суд је извршио, применом одредбе члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП увид у записник о испитивању сведока [REDACTED], који су сачињени пред управом полиције Унско-санског кантона Босне и Херцеговине, али из списка предмета је неспорно да наведени сведоци нису испитани пред првостепеним судом, нити путем видео конференцијске везе, нити позивањем у суд, што је управо довело у питање могућност адекватне одбране и испитивања наведених сведока. По налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, с обзиром на чињеницу да је испитивање сведока загарантовано право окривљеног у сваком кривичном поступку, да представља основ за правилно пресуђење и утврђење чињеничног стања у кривичном поступку, те да је и у Уставу прописано да свако коме се суди за кривично дело има право да сам или преко браниоца износи доказе у своју корист, испитује сведоке оптужби, захтева да се под истим условима као сведоци оптужбе у њиховом присуству испитају сведоци одбране (члан 33 став 5 Устава), било је неприхватљиво да се само на наведеним исказима заснива осуђујућа пресуда, јер је тиме повредио право на одбрану окривљеног.

По налажењу другостепеног суда да би се донела осуђујућа пресуда неопходно је да су наведени искази пре свега потврђени другим доказима или евентуално да се омогући одбрани да испитује наведене сведоке, поставља питања, ставља примедбе и предлоге и тиме се омогући контрадикторност у овом кривичном поступку.

Како су у конкретном случају везано за ове оштећене једини докази њихови искази који су сачињени пред Полицијском управом Сански мост, то је Апелациони суд у Београду нашао да такви докази изведени на описан начин нису таквог квалитета да би се на основу њих донела осуђујућа пресуда и за радње у односу на ове оштећене.

Истовремено, везано за кривично правне радње окривљеног у односу на оштећеног [REDACTED] Апелациони суд у Београду је имао у виду исказ наведеног сведока који је између осталог навео да је у тој “клапи” међу лицима која су га одвела био и окривљени Јовановић Милорад за кога је рекао да га је пре рата познавао из виђења, али га лично није познао, те да је тек касније сазнао да је реч о окривљеном Милораду Јовановићу. Описао га је као црног, сићушног, маленог, висине између 165 и 170 цм и око 50 килограма. Сведок је навео да, критичном приликом, након што су га одвели у станицу полиције окривљени Јовановић Милорад и [REDACTED] су почели да га ударају великим полицијским палицама, с тим што је у исказу на главном претресу навео да га је Јовановић тукао бејзбол палицом на самим вратима, на улазу у станицу, а да га је [REDACTED] испитивао. Сведок је навео и то да га је највише тукао Јовановић Милорад, мучио, злостављао и дан данас због тога има здравствене проблеме и лечи се од депресије, али да му медицинску помоћ ни у једном тренутку нису указали. Износећи сазнања о убиству [REDACTED] навео да је оштећени имао око 50 година, да је био низак, плав, неразвијен отприлике исте висине и конституције као Јовановић Милорад, те да се сећа да је Јовановић Милорад једном приликом рекао да је [REDACTED] клао српску децу у Другом светском рату и да је [REDACTED] “стари усташа” након чега му је [REDACTED] рекао да је тада био млад, тј. да је био дете, али су Јовановић и остали присутни почели да га туку ногама по целом телу. У једном моменту је Јовановић Милорад натерао Деда да се крсти и показивао му три прста објашњавајући му шта за Србе значи три прста, након чега га је терао да пузи, да

му љуби војничке чизме. Навео је да је окривљеног [REDACTED] тукао чизмама, рукама, бејзбол палицом, те да је [REDACTED] када се примакао да пољуби војничку чизму окривљеном пао поред Јовановића и у том тренутку је видео иако је и сам био крвав да [REDACTED] слабо дише и да је готов, након чега је окривљени стао једном ногом на леђа [REDACTED] окренуо се на пети и његовим леђима за 45 степени (90 степени рекао на главном претресу), узео за ноге и бацио га тако да је [REDACTED] направио салто уназад и ударио о бетон, после чега је [REDACTED] преврнуо очима и то је тренутак када је и преминуо.

Међутим, овакав исказ Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине није могао прихватити као животан, логичан и јасан. Пре свега исказ је доведен у сумњу самим описом изгледа окривљеног, с обзиром на описе других оштећених који су овде окривљеног описали као лице које је црномањасто, који је висок између 180 и 185 цм, да је леп и згодан момак био за разлику од оштећеног [REDACTED] који је окривљеног управо супротно описао. Истовремено, када би се и прихватио опис овде оштећеног [REDACTED], неживотно је да лице које има 50 килограма, који је сићушан, мален, може да предузме радње како је то сведок описао и то да се на пети, на леђима [REDACTED] окрене и да га, након тога, узме за ноге и баци га тако да оштећени [REDACTED] направи салто уназад и удари у бетон. Овакав исказ сведока, осим што је неживотан, није потврђен ни једним другим изведеним доказом.

Првостепени суд наводи да је исказ овог сведока прихватио као упечатљив, убедљив и истинит и потврђен исказом сведока [REDACTED] као и исказом сведока [REDACTED]. Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду и сведок [REDACTED] немају непосредна сазнања о томе да је окривљени извршио убиство оштећеног [REDACTED]. Оба сведока су имали посредно сазнања да је [REDACTED] настрадао од последица премлаћивања, али ни након спроведеног поступка није несумњиво доказано да је окривљени предузео радње на начин како то Тужилаштво описује. С обзиром да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине не прихвата исказ сведока [REDACTED] као животан, логичан и уверљив да је управо окривљени предузео радње на начин како је то сведок описао, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је нашао да нема довољно доказа који би водили у прилог закључку првостепеног суда да и за те радње окривљеног огласи кривим, због чега је ову радњу окривљеног изоставио из изреке пресуде.

Из истих разлога, другостепени суд, с обзиром на то да је исказ оштећеног [REDACTED] ценио као неживотан, нелогичан и неуверљив, па га као таквог није прихватио, из изреке пресуде изоставио и радње у односу на оштећеног [REDACTED]. Када се има у виду да других доказа везано за радње окривљеног у односу на оштећеног [REDACTED] нема, а да исказ наведеног оштећеног овај суд не прихвата то је Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине донео одлуку да се изоставе радње из изреке пресуде у односу и на оштећеног [REDACTED], као недоказане.

Везано за кривично правне радње окривљеног у односу на оштећеног [REDACTED] првостепени суд наводи да је чињенице утврдио из исказа оштећеног [REDACTED] који је навео да је оштећени [REDACTED] када су га довели у просторије музеја "Симо Миљуш" био крвав, натечен и избличен. Имао је већу повреду на носу и у делу

према челу, а у разговору му је рекао да су га ухватили на подручју Вукша, близу Фајтовца. [REDACTED] су у објекту "Симо Миљуш" тукли и то највише полицајац Милорад Јовановић и још један полицајац.

Међутим, с обзиром да другостепени суд не прихвата исказ оштећеног [REDACTED] [REDACTED] из напред наведених разлога, а на ком исказу се једино заснива тврдња тужилаштва да је окривљени тукао оштећеног [REDACTED], то је Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине и ту радњу изоставио из чињеничног описа пресуде, налазећи да није на несумњив начин доказано да је окривљени предузео исте на начин како је то описано и у односу на оштећеног [REDACTED]

Због свега напред наведеног, овај суд је из изреке пресуде изоставио радње кривичног дела за које је првостепеном пресудом окривљени оглашен кривим а које се односе на оштећене [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] јер нису несумњиво доказане.

Имајући у виду све напред изнето, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине донео је одлуку као у изреци пресуде а применом одредбе члана 457 и 459 ЗКП.

Виши саветник
Мирјана Новић, с.р.

Председник већа-судија
Растко Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

